

Fortolkning af Loven, og den Fortolkning, der bliver slaaet fast, bliver en Deel af selve Loven. Hertil kommer, at man ogsaa senere har fulgt denne Fortolkning af Loven. Der skal ikke kunne opvises noget Exempel paa, at det nogensinde er paalagt en formuende Kirke, at give Gaver til en anden uformuende Kirke mod Bestyrelsens Minde. Der har vel været Tilfælde, hvor en Kirke har hjulpet en anden, dog ikke i stor Udstrækning. Her i Sjællands Stift har det været Tilfældet med Høestilde og Storeheddinge. Bestyrelserne for disse Kirker have oftere givet deres Minde til, at disse Kirker kom uformuende Kirker til Hjælp. Naturligviis have Bestyrelserne ikke paa egen Haand gjort det, ligesaa lidt som paa Stifts-øvrighedens Approbation; der er altid erhvervet en allerhøieste Resolution, men imod Bestyrelsens Minde er der aldrig givet Kirker Paalæg om at komme uformuende Kirker til Hjælp. Naar man erindrer dette og dernæst gennemlæser Bestemmelsen i Lovudkastets § 2, andet Punktum og seer, at det gaaer ud paa, at Ministeriet bemyndiges til, i Hensyn til danske Lov 2-22-64 og § 34 i Lov 19de Februar 1861, at paaaligne de Kirker, hvis Budget overeensstemmende med sidste Lovbestemmelse fastsættes af samme Ministerium, at udrede de fornødne Summer, og man dernæst spørger, hvad saa Betydningen er af denne Bestemmelse, maa man, naar man holder sig til dette Punktum alene, komme til det Resultat, at Ministeriet kun har Bemyndigelse til, at paaaligne de omhandlede Kirker denne Hjælp til de uformuende Kirker som Laan eller som Forstrækning, thi Lovens 2-22-64 omhandlede, som berørt, ikke Andet, den taler jo ikke om „Gaver“, men den handler kun om „Laan eller Forstrækning“. At imidlertid denne Bestemmelse i Udcastet ikke skal forståes saa indskrænket, men at Ministeriet ogsaa har villet søge Bemyndigelse til at paalægge formuende Kirker at give Gaver til uformuende, fremgaaer af Lovudkastets næste Punktum. Det hedder nemlig, at hvis Ministeriet skjønner, at en Kirke, der modtager saadanne overordentlige Tilskud, i Tidernes Løb vil kunne tilbagebetale samme, da har det at drage Om-
sorg for, at behørig Obligation, lydende efter Omstændighederne paa et rentefrit eller rente-

bærende Laan, udstedes af denne Kirkes Inspektion til den Kirke, der har ydet Tilskuddet. Dette forudsætter, forekommer det mig, at det egentlig kun er undtagelsesviis, at den Hjælp, der ydes en uformuende Kirke, skal betragtes som Laan, men at den i Reglen skal betragtes som Gave. Men er dette Lovudkastets Mening, saa har jeg altsaa Ret i, hvad jeg før yttrede om, at Bestemmelsen her i dette Lovudkast gaaer ud paa noget Mere og Andet, end hvad den bebuder sig at være, nemlig en Anvendelse af Lovens 2-22-64 og Loven af 19de Febr. 1861 §§ 33 og 34, idet den forandrer den Forpligtelse, der paahviler de Kirker, der omtales i disse Lovbestemmelser, fra at være en Forpligtelse til at komme dem til Hjælp ved Laan og Forstrækninger til en Forpligtelse til at komme dem til Hjælp ved Gaver. Men naar nu Ministeriet saaledes her trods sund Lovfortolkning og trods det bogstavelige Indhold af Lovens 2-22-64, trods det aabne Brev af 10de Juli 1866 og trods den Praxis, der stedse har været fulgt, forandrer Lovbestemmelser, saa troer jeg, at det havde været ønskeligere, at denne Forandring var udtalt aldeles klart og tydeligt, istedetfor at den temmelig skjult er udtalt; ialtsald fortjener det Overveielse, om dette ikke burde skee, saafremt man overhovedet vil gaae ind paa en Forandring af Lovens 2-22-64.

Med Hensyn til dette Punkt skal jeg ogsaa tillade mig nogle Bemærkninger. Det maa ganske vist erkjendes, at ikke uvægtige Grunde tale for en Forandring af denne Lovbestemmelse. Det er jo Alle og Enhver bekjendt, at der gives mange Kirker her i Landet, der trænge til bethdelig Udbedring og Restauration, men som de ikke have Evne til at udføre, og som derfor maa stilles i Vero. Jeg behøver blot at nævne for det ærede Thing Maribo Domkirke og Kallundborg Kirke, som der i en Aar-række har været ført Forhandling om at gjengive sit oprindelige Ydre; en anden Kirke vil være de Herrer i frist Minde, Viborg Domkirke, der i høi Grad trænger til Restauration og Udbedring, og som man i denne Tid har maattet lukke paa Grund af dens Faldfærdighed. Der er saaledes mange Kirker, der trænge til Hjælp, og som ikke selv have Evne eller